

skrænkes til at gælde den industrielle vareudveksling, men at den også omfatter landbrugsvarerne som et væsentligt element.

Det var ikke noget tilfælde, at alle forslag til en løsning gående ud på dannelsen af en større europæisk økonomisk enhed gennem en snævrere forbindelse — eventuelt i form af et frihandelsområde — mellem CEE's medlemslande og de øvrige europæiske lande, men begrænset til industriens område, var dømt til at mislykkes.

46. At man anerkender CEE-traktaten som også omfattende landbruget, betyder ikke blot, at et nyt medlem skal åbne sit marked for Fællesskabets landbrugsvarer — med mulighed for at få et stort europæisk marked for sine egne landbrugsvarer — men det betyder også anerkendelse af dette markeds særlige organisationsform, nemlig den fælles landbrugspolitik.

Denne organisationsform er ved at blive udformet i en række af CEE-kommissionen udarbejdede forslag, som for en dels vedkommende allerede er forelagt ministerrådet til godkendelse. Tredjelande, der har til hensigt at tiltræde CEE, må derfor også anerkende de hidtil opnåede resultater med hensyn til udarbejdelsen af ordnede former for de enkelte landbrugsmarkeder.

e) Den frie bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital.

47. CEE-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital sikrer, at fællesmarkedet ikke blot gennemføres på vareudvekslingens begrænsede område. I praksis nytter det ikke meget, at industri- og landbrugsvarer kan bevæge sig frit, d.v.s. uhindret af told og kvantitative begrænsninger, hvis arbejdskraften og kapitalen må forblive i de enkelte lande, fordi disse opretholder deres hidtidige nationale ordninger.

Anerkendelsen af fællesmarkedets grundbegreb er derfor ensbetydende med den ubetingede anerkendelse af, at der skabes en fri, d.v.s. uindskrænket ordning på dette område. At rejse principielle indvendinger herimod ville være det samme som at afvise fællesmarkedets idé og erstatte det med en ren toldunions snævrere begreb.

48. For lande, der ønsker optagelse i Fællesskabet, vil det uden tvivl betyde en ikke ubetydelig forandring, når de må omstille

sig fra et hidtil lukket arbejds- og kapitalmarked til en fælles løsning. Arbejdere fra Fællesskabets øvrige lande vil, hvis de har en aftale om ansættelse, uden videre kunne tage arbejde i dette land, og omvendt vil landets egne arbejdere uhindret kunne tage arbejde i de øvrige medlemslande.

Endelig vil det efter princippet om den frie etableringsret være muligt for enhver af medlemslandenes borgere til stadighed at opholde sig hvor som helst i Fællesskabet og dér udøve selvstændig erhvervsvirksomhed på lige fod med opholdslandets egne borgere. Han vil ikke blot kunne erhverve fast ejendom, men f. eks. også deltage i offentlige licitationer. Snævert forbundet med retten til at nedsætte sig er bestemmelserne om fri bevægelighed for tjenesteydelser, hvorved forstås ydelser, der præsteres over grænserne.

49. I de lande, der påtænker en snævrere tilknytning til Fællesskabet, bliver der undertiden givet udtryk for den anskuelse, at bestemmelserne om den frie bevægelighed for personer og tjenesteydelser ensidigt vil begunstige de hidtidige medlemmer af Fællesskabet, som får mulighed for at frigøre sig for overflødig arbejdskraft ved at overføre den til de nytilltrædende lande og i stort omfang oprette datterselskaber eller filialer. Det er bemærkelsesværdigt, at denne frygt ikke blot kommer til orde i lande, der hidtil har ført en temmelig restriktiv politik på de nævnte områder, men også i lande, hvis nationale bestemmelser allerede finder anvendelse på en kreds af særlig nærtstående eller snævert forbundne lande.

Hertil er at bemærke, at forpligtelsen til at afvikle de bestående skranker naturligvis må gælde i lige omfang for alle medlemsstater, som dermed påtager sig den samme risiko. Ser man på lønnens højde i nogle af medlemslandene og sammenligner med lønnen i andre vesteuropæiske industrilande, vil man næppe kunne forstå, hvorfor arbejdskraft i større omfang skulle strømme ind i nye medlemslande. Den høje beskæftigelse og vækstrate, der kan konstateres i Fællesskabets lande, er endnu en grund til, at man ikke behøver at frygte for, at der skal indtræde for stærk bevægelse i arbejdskraften. Desuden har det vist sig, at arbejdskraften er meget stærkere regionalt bundet — især til sit eget sprogområde — end det lader